

נפרדים מברכה אגם

ברכה הגיעה אלינו מחדרה בקיץ 2004. אמא של אודי, סבתא של וקרובה של, נקלטה לחמולה גדולה וחמה. מהר מאוד התרגלנו לראות את דמותה הקטנה עם העיניים השובבות והחיוך הלבבי, צועדת לכיוון בית משפחת אגם.

למרות הפרש הגילים בינינו, התיידדנו מאוד. נהניתי לשמוע מברכה סיפורים קטנים על חייה, על הוריה שעלו ב-1922 וחיו באוהל בתוך יער אקליפטוס, בשממה ובביצות הקדחת, ללא חשמל ומים. היא חוותה על בשרה את צמיחת חדרה לעיר, את קום המדינה, ואת כל פלאי העולם המודרני.

היה בברכה שילוב של חוכמת חיים עם פליאה של ילדה. ניסיון רב מהול בשאר רוח ודמיון. היא אהבה לכתוב, ושיתפה את הציבור לפעמים במחשבותיה.

לפני כשנה כתבה בדברי הכפר: "היו אצלי הנכדים בשבת ושאלו אותי – מה הדבר הכי חשוב בחיים שלך? מה הסוד שלך לחיים ארוכים? עניתי להם: הכי חשוב זה אהבה, זה החיים. כשאת נותנת אהבה, את מקבלת אהבה בחזרה. אהבה זה עולם בפני עצמו, ויש בו הכל – גם ביטחון וגם שקט".

ובראש השנה תש"פ, רק לפני ארבעה חודשים, כתבה ברכה:

"כאשר הייתי נערה, חשבתי לי איזה חיים הייתי רוצה לחיות, ונתקלתי בשיר האומר: "לחיות כך פשוט בעולם, להקדים פני אדם וחמה בחיוך, ולהיות בשבילים". כמה רומנטי. כך אני רוצה לחיות. אבל החיים אינם פשוטים כלל, כל השאיפות, הסקרנות, ההתלהבות, האהבות והתקוות לבניית העתיד – לא הכל פשוט וקל..."

...ועתה, המאזן האישי שלי: יש לי משפחה, בנים, נכדים ונינים, ומשפחה מורחבת, חברים וידידים. יש לי חתול, ויש לי כלב, וגם ציפור פרטית שלי. מדי שנה מבקר אותי אדום חזה: בוקר טוב סבתא'לה, באתי לבקר! אני חושבת שהוא יפה. והנה אני רואה שהציפור הופך לנער יפה, האומר לי: התרצי לרקוד איתי, ונעוף יחד על פני העולם?

אני קמה בקלילות מהכורסא ואומרת: בשמחה, נערי היפה, אבל בתנאי שלאחר שנעוף ביחד, תחזיר אותי ל"מפגש" בכפר הנשיא, כי שם ביתי, ושם האנשים שאני אוהבת, ואני אוהבת את כו...לם.

ברכה לא תחזור למפגש. תחסרי לנו מאוד. בשעורי ההתעמלות עם טל ולירן, סביב השולחנות, בשבילים.

ברכה, אישה קטנה מלאת טוב ושמחת חיים. שופעת אהבה וחסד.

רחל גינת

אהבתי אותך מאוד.